

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 71/2016-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosa prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 v období po právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 v období po právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. JUDr. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. Tatiany Polkovej, Na priekope 174/13, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 71/2016-10 z 28. januára 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 v období po právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006.

2. Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«Sťažovateľ dňa 29.10.2002 podal na Okresnom súde Žilina žalobu na ochranu osobnosti. Vec bola vedená pod sp. zn. 4C 158/2002.

Uznesením NS SR sp. zn. Ndc 137/03 z 26.03.2003 bola označená vec prikázaná podľa ustanovenia § 12 ods. 2 O.s.p. Okresnému súdu Bratislava III.

Na Okresnom súde Bratislava III je vec vedená pod sp. zn. 15Ct 22/03 od 28.05.2003.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11.04.2006 rozhodol tak, že Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 22/03 porušil právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 22/03 prikázal konať bez zbytočných prietahov.

Vec Okresného súdu Bratislava III vedená pod sp. zn. 15Ct 22/03 nie je ku dňu spracovania tejto sťažnosti po takmer 13-tich rokoch od podania žaloby právoplatne rozhodnutá.

Podľa telefonických zistení sťažovateľa v 21. týždni roku 2015, sa aktuálne nachádza spis na Okresnom súde Bratislava III po vydaní doplniaceho rozsudku č. k. 15Ct 22/2003-746 z 31.10.2014, ktorý bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa 04.02.2015 Dôvody, pre ktoré sa spis nachádza na súde prvého stupňa sú sťažovateľovi neznáme.

Po rozhodnutí ústavného súdu z 11.04.2006 sťažovateľ písomným podaním z 18.08.2006 podal sťažnosť na pokračujúce prietahy v konaní, na ktorú odpovedal predseda okresného súdu pod číslom Spr. 22 25/2006 z 18.09.2006 tak, že sťažnosť nie je dôvodná.

Pri ďalších prietahoch súdu prvého stupňa sťažovateľ písomným podaním z 25.09.2008 žiadal o nariadenie termínu pojednávania o rozhodnutie vo veci.

S poukazom na aktuálny stav veci možno konštatovať, že sťažovateľ bezvýsledne uplatnil všetky prostriedky, ktorými možno dosiahnuť odstránenie zbytočných prietahov v konaní, resp. dosiahnuť právoplatné súdne rozhodnutie v primeranej lehote.

(...) Sťažovateľ je toho názoru, že postup Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 15Ct 22/03 porušuje jeho základné právo priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Sťažovateľ je toho názoru, že postup Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 15Ct 22/03 porušuje jeho základné právo priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa

ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

(...) K základným kritériám, ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 74/97, II. ÚS 70/98) zohľadňuje pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní sťažovateľ uvádza:

1. Predmet konania pred súdom prvého stupňa je ochrana osobnosti žalobcu z dôvodu neoprávneného zásahu do jeho súkromia. Z povahy veci nevyplýva skutková a právna náročnosť sporu. Súdna ochrana osobnosti patrí do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Správanie sťažovateľa žiadnym spôsobom nevytvorilo dlhodobú situáciu, ktorá by odôvodňovala a ospravedlňovala dĺžku konania.

3. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zbytočné prietahy v konaní sú následkom najmä nečinnosti súdu, nesústredenou a neefektívnou činnosťou súdu a nesprávnou činnosťou súdu. Postup súdu prvého stupňa trpí všetkými dôvodmi, ktoré v konečnom dôsledku spôsobujú zbytočné prietahy v konaní.

Kritérium ospravedlnenia dĺžky konania na strane okresného súdu nemôže splňať ani doba, po ktorú sa spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní žalovanej strany v konaní proti v poradí prvému neprávoplatnému rozhodnutiu súdu prvého stupňa a ani ďalšie obdobie, keď bol odvolaciemu súdu predložený spis po v poradí druhom rozhodnutí súdu prvého stupňa v merite veci, ale tento bol vrátený z dôvodu odstránenia procesných väd pri postupe súdu prvého stupňa.

S poukazom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vyplýva z rozhodnutí *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* a *Komanický proti Slovenskej republike* sťažnosť na prietahy adresovaná predsedovi súdu nie je účinným prostriedkom nápravy.

Napriek tejto skutočnosti sťažovateľ po v poradí prvom rozhodnutí ústavného súdu sa domáhal nápravy formou sťažnosti na prietahy v konaní, ako i žiadosťou o rozhodnutie vo veci, ale tieto prostriedky nápravy sa ukázali ako neúčinné.

V súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy SR sa sťažovateľka domáha, aby Ústavný súd SR vyslovil, že jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 15Ct 22/03 porušené bolo.

V súlade s ust. čl. 127 ods. 2 druhá a tretia veta Ústavy SR sťažovateľ sa domáha výroku ústavného súdu, aby prikázal odporcovi konať bez zbytočných prieťahov.

V súlade s ust. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR sťažovateľ sa domáha primeraného finančného zadostučinenia.

V súlade s ust. § 50 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení noviel sťažovateľ primerané finančné zadostučinenie odôvodňuje pretrvávajúcim pocitom neistoty, pocitmi márnosti a nespravodlivosti, ktoré vyplývajú z nečinnosti odporcu. Nemožno opomenúť, že od podania žaloby uplynulo takmer 13 rokov a žalobca doteraz nedisponuje právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu.

Sťažovateľ je toho názoru, že navrhovaná suma primeraného finančného zadostučinenia je primeraná na zmiernenie nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla zbytočnými prieťahmi konajúceho súdu.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že právo, aby vec bola prejednaná v primeranej lehote je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Neskoré rozhodnutie môže pre účastníka konania vôbec stratiť zmysel, teda doslova platí „neskorá spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť“ (justice delayed is justice denied). Podľa názoru sťažovateľa príliš pomalá spravodlivosť stráca kredibilitu v očiach verejnosti a účastník konania je príliš dlho vystavený neistote o výsledku procesu, úzkosti a stresu s tým spojeným. Sťažovateľka prežíva psychickú traumú spôsobenú bezdôvodnou a dlhšiu dobu trvajúcou právnou neistotou o výsledok súdneho sporu. Traumou jej spôsobuje neriešenie jej diskriminačného postavenia všeobecným súdom, ktoré bude mať odozvu aj v jeho sociálnom postavení z hľadiska materiálneho zabezpečenia po ukončení funkcie sudcu. Pri existencii ústavou priznaného práva na súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov čas od podania žaloby ku dňu podania tejto sťažnosti (takmer 13 rokov) pôsobí takmer odstrašujúco pre každého, kto len uvažuje o využití ústavou priznaného práva na súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ podal žalobu vo veku 45 rokov a je otázne pri postupe všeobecných súdov, či sa dočká právoplatného rozhodnutia do dovŕšenia dôchodkového veku. (...)

Sťažovateľ s poukazom na bohatú a ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR vo veciach súvisiacich s porušovaním základného práva priznaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru navrhuje, aby Ústavný súd SR po vykonanom dokazovaní rozhodol o sťažnosti nálezom a takto

1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 22/2003 po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Bratislava III prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 15Ct 22/2003 konať bez zbytočných prietahov.

3/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,-EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4/ Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej(...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 3105/2016 z 21. marca 2016 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu z 22. apríla 2016.

3.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení popísal chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) V prílohe Vám zasielam vyjadrenie zákonného sudcu zo dňa 17.03.2016 k ústavnej sťažnosti. Po preštudovaní veci zastávam názor, že prietahy v konaní vznikli čiastočne jednak zmätočným konaním zákonného sudcu pri vypracovaní rozsudku zo dňa 09.12.2011, v dôsledku ktorého sudca musel vyhotoviť opravné uznesenie /ktoré bolo

vyhotovené až dňa 28.08.2012/, a jednak oneskoreným predložením veci odvolaciemu súdu. Tieto zistené prietahy považujem za prietahy zbytočné. Na strane druhej však poukazujem na prietahy v konaní, ktoré podľa môjho názoru vznikli opakovanou neprítomnosťou navrhovateľa na pojednávaní a z uvedeného dôvodu potreby jeho odročenia /celkovo 6 krát/. V neposlednom rade mal na celkovú dĺžku konania vplyv aj čas, po ktorý sa spisový materiál nachádzal na odvolacom súde z dôvodu rozhodnutia o odvolaní /február 2010 - január 2011, júl 2015 -doposiaľ/.

(...) Súhlasím s tým, aby ústavný súd vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. (...)“

3.2 Vyjadrenie zákonného sudcu z 15. marca 2016:

«(...) ešte, kým sa vyjadrím k ústavnej sťažnosti týkajúcej sa veci tunajšieho súdu vedenej pod sp.zn. 15C/22/2003, nemôžem zdôrazniť tie skutočnosti, že veci, v ktorých je žalobcom [REDAKOVANÉ] /v procesnom postavení žalovaného ani nevystupoval/, pojednávam od roku 2000, kedy podal prvú žalobu, ktorej predmetom bol úplne prvý článok uverejnený v týždenníku MOMENT dňa 19.11 1999 a od ktorého sa odvíjali všetky kauzy, ktoré som prejednával a zdôrazňujem, že ich boli desiatky, pričom snád' nebolo životnej situácie, ktorej by sa tie žaloby netýkali, myslím, že ich bolo 46, pričom všetky sú rozhodnuté, prakticky všetky právoplatne, ostatné sú na Krajskom súde v Bratislave, ktorý rozhoduje o odvolaniach, ide o päť káuz, dve proti [REDAKOVANÉ] a tri, vrátane tejto, voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a ďalším subjektom vrátane Slovenskej republiky, Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Okresnému súdu Žilina, Krajskému súdu v Žiline, ich predsedom, elektronickým i printovým médiám, prakticky všetky kauzy sa týkali jeho údajného prijímania úplatkov, spojenia s podsvetím, ovplyvňovanie sudcu v Českej republike, podozrivo veľkého majetku, neprípustného procesného úkonu vyšetrovateľa v trestnom konaní, vypratania jeho kancelárie na Okresnom súde Žilina, uverejnenia uznesenia o vznesenia jeho obvinenia v trestnej veci týkajúcej sa ovplyvňovania sudcu v Českej republike, atď, atď. NA PRVOM STUPNI, NA NAŠOM SÚDE, UŽ NIE JE JEDNA, JEDINÁ NEROZHODNUTÁ JEHO VEC

A vždy bol v konaniach úspešný, aj čo sa týka priznaných náhrad nemajetkovej ujmy v peniazoch, okrem troch. V dvoch som po dvakrát rozhodol v jeho prospech, tretikrát

v jeho neprospech, odvolanie nepodal. V jednej veci bol neúspešný, ale to už bolo dávno, ani už neviem, čo to bola za vec, v nej som rozhodol jedenkrát, odvolanie nepodal. A ešte bol v dvoch konaniach voči žalovanému [REDAKOVANÉ] najskôr úspešný a potom neúspešný, veci sú na odvolacom súde, potom ako podal odvolania.

Čo sa týka tejto veci, bola rozhodnutá v merite veci dvakrát, resp. s doplniacim rozsudkom trikrát.

Prvýkrát bola vec meritórne rozhodnutá dňa 29.5.2009, žalobca bol v konaní, čo sa týka priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, úspešný, priznal som mu sumu 199.163,51 Eur(...), vo zvyšku som žalobu zamietol, t. j. v častiach priznania morálnej satisfakcie voči siedmim subjektom a v častiach priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch voči dvom subjektom.

Úpravou zo dňa 8.2.2010 som predložil spis odvolaciemu súdu. (...)

Odvolací súd rozsudok uznesením zo dňa 2.12.2010 rozsudok v časti morálnej satisfakcie voči jednému zo subjektov potvrdil a vo zvyšku napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie,(...) spis veci bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 13.1.2011.

Následne som úpravou zo dňa 18.1.2011 nariadil pojednávanie na deň 16.3.2011(...)

Dňa 15.3.2011 žalobca súdu telefonicky oznámil, že na pojednávanie dňa 16.3.2011 sa neustanoví z dôvodu vykonávania pohotovostnej služby s tým, že 16.3.2011 bude vykonávať neodkladné procesné úkony, žiada preto pojednávanie odročiť a na budúce pojednávanie sa ustanoví(...)

Pojednávanie dňa 16.3.2011 bolo odročené na deň 18.5.2011 z dôvodu, že sa neustanovil žalobca [REDAKOVANÉ] z vyššie uvedeného dôvodu, neustanovila sa taktiež jeho zástupkyňa, pojednávanie som odročil na deň 18.5.2011(...)

Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 16.5.2011, teda dva dni pred pojednávaním, zástupkyňa žalobcu [REDAKOVANÉ] navrhla vykonanie dôkazov s tým, že žalobca žiada pojednávanie odročiť z dôvodu kolízie s pracovnými povinnosťami /hlavné pojednávanie vo veci Krajského súdu v Žiline sp.zn. 4T 22/2002/, a aj ona sa pripája k žiadosti na odročenie pojednávania na nový termín(...)

Na uvedené pojednávanie sa neustanovil nikto, odročil som ho na deň 29.6.2011(...)

Uvedený termín pojednávania som zmenil, /nebolo to treba nikomu oznamovať, keďže sa naň nikto neustanovil/, a to na deň 1.7.2011, na ktorý som úpravou zo dňa 23.5.2011 predvolal žalobcu, jeho zástupkyňu a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré som vyzval na zapožičanie konkrétnych spisov vecí(...)

Na uvedené pojednávanie sa neustanovila zástupkyňa žalobcu s tým, že žalobca súhlasil s pojednávaním v jej neprítomnosti, neustanovil sa ani zástupca žalovaného z dôvodu hospodárnosti konania, keďže im nebol doručený žiaden spis, ktorý žiadal tunajší súd, pojednávanie som odročil na deň 30.9.2011 s tým, že budú predvolaní štyria svedkovia(...) išlo o svedkov navrhnutých zástupkyňou žalobcu v podaní doručenom súdu dňa 16.5.2011, kedy žiadala vyžiadať aj kópie žiadosti o súhlas na použitie ITP(...) a ktoré boli súdu dňa 27.6.2011 aj doručené a uložené na oddelení útvaru ochrany utajovaných skutočností pod sp.zn. OSBAIII-D-8/2011(...)

Úpravou zo dňa 23.8.2011 som predvolal zástupkyňu žalobcu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a štyroch svedkov(...)

Na uvedené pojednávanie sa neustanovila zástupkyňa žalobcu s tým, že žalobca súhlasil s pojednávaním, v jej neprítomnosti, vypočul som troch svedkov, jeden svedok sa neustanovil z dôvodu pochybenia pošty, pojednávanie som odročil na deň 4.11.2011 s tým, že súd predvolá svedka, ktorý sa na toto pojednávanie neustanovil(...)

Úpravou zo dňa 11.10.2011 som predvolal zástupkyňu žalobcu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a svedka(...)

Na uvedené pojednávanie sa neustanovila zástupkyňa žalobcu s tým, že žalobca súhlasil s pojednávaním v jej neprítomnosti, na pojednávaní som vypočul predvolaného svedka a pojednávanie som odročil na deň 9.12.2011 s tým, že bude predvolaná zástupkyňa žalobcu(...)

Zástupkyňa žalobcu v písomnom podaní doručenom súdu dňa 8.12.2011 súdu oznámila, že so žalobcom ospravedlňujú svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie s inými pracovnými povinnosťami a súhlasia s prejednaním veci v ich neprítomnosti a súhlasia aj s vyhlásením rozhodnutia v ich neprítomnosti(...)

Na pojednávaní dňa 9.12.2011 súd vyhlásil rozsudok, žalobca bol v konaní, čo sa týka priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, úspešný, priznal som mu sumu

199.163,51 Eur, v častiach priznania morálnej satisfakcie voči trom subjektom bol úspešný, v častiach priznania morálnej satisfakcie voči dvom subjektom úspešný nebol(...)

Opravným uznesením zo dňa 28.8.2012 súd opravil štvrtý výrok /1. bod/ a doplnil jednu vetu /2. bod/(...)

Úpravou zo dňa 6.11.2012 som nariadil pojednávanie na deň 7.12.2012 za účelom vyhlásenia doplnacieho rozsudku v časti náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému 2/(...)

Na tomto pojednávaní som žalobu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému 2/ zamietol(...)

Úpravou zo dňa 11.2.2013 som predložil spis veci odvolaciemu súdu(...)

Odvolací súd uvedené opravné uznesenie vo výroku pod bodom 1. zrušil a výrok pod bodom 2. potvrdil, spis veci bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 28.3. 2014(...) teda po viac ako roku od jeho predloženia.

Zároveň prípisom oznámil súdu prvého stupňa, že mu vracia spis bez meritórneho rozhodnutia s tým, že súd prvého stupňa má rozhodnúť o žalobnom návrhu žalobcu v bode 3. jeho žalobného petitu(...)

Úpravou zo dňa 7.8.2014 som nariadil pojednávanie na deň 31.10.2014 za účelom vyhlásenia doplnacieho rozsudku(...)

Písomným podaním doručeným súdu dňa 13.10.2014, zástupkyňa žalobcu oznámila súdu, že po dohode so žalobcom nepovažuje ich účasť za nevyhnutnú, ospravedlnila ich neúčasť a súhlasí s vyhlásením rozsudku v ich neprítomnosti(...)

Na uvedenom pojednávaní som vyhlásil doplnací rozsudok tak, že „Žaloba v časti určenia, že právo žalobcu [REDAKOVANÉ] priznané § 11 Obč. zák. čl. 16, čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3, čl. 22 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd odposluchmi žalobcu orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky porušené bolo sa zamieta.“(...)

V jeho písomnom vyhotovení som vyjadril určité pochybnosti o tom, či mal byť vyhlásený, ničmenej právoplatným sa stal, a to dňa 20.2.2015. (...)

Úpravou zo dňa 21.4.2015 som predložil spis veci odvolaciemu súdu, je pravdou, že na tejto úprave absentuje pečiatka spisovej kancelárie(...)

Prípisom zo dňa 3.7.2015 bol spis veci predložený odvolaciemu súdu, doručený mu bol dňa 13.7.2015(...)

Odvolačí súd doposiaľ vo veci nerozhodol.

Chcem ešte poukázať na určité skutočnosti, ktoré robia kauzy [REDAKOVANÉ] špecifickými.

Ide najmä o tú skutočnosť, že jednotlivé časti rozsudkov som použil v ďalších jeho kauzách ako dôkazy, a aj preto boli tie rozsudky rozsiahle a podrobné z hľadiska skutkového i právneho, ako som už uviedol, všetky kauzy sa odvíjali od prvého článku uverejneného v týždenníku MOMENT dňa 19.11.1999, vec bola vedená pod sp.zn. 27C/11/00, článok mal rozsah myslím troch strán, fotografie, príhovor šéfredaktorky, čo veta, to zásah do jeho osobnostných práv, pričom jednotlivé vety súviseli s inými vetami, rok som písal po víkendoch rozsudok, mal rozsah, myslím, 185 strán, žalovaný, vydavateľ týždenníka MOMENT, PEREX, a.s., podal návrh na začatie disciplinárneho konania voči mne, disciplinárny súd ma oslobodil, minister spravodlivosti [REDAKOVANÉ] sa ani neodvolal.

V tejto veci som mu priznal morálnu satisfakciu, odvolací súd rozsudok v tejto časti potvrdil, priznal som mu aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v sume 13.000.000 Sk, v tejto časti rozsudok odvolací súd zrušil, následne došlo k späťvzatiu žaloby v tejto časti, údajne došlo k mimosúdnej dohode.

Na jeho kauzách som sa skutočne narobil a ešte rozhádal s odvolacím súdom, kvôli rozsiahlosti rozsudkov.»

3.3 Vyjadrenie zákonného sudcu zo 17. marca 2016:

«(...) chcel by som opraviť svoje vyjadrenie zo dňa 15. marca 2016 vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 15C/Ct/22/2003, a to v tom, že vec bola v merite veci rozhodnutá dvakrát, resp. s dvoma dopĺňacími rozsudkami štyrikrát a doplniť toto vyjadrenie o skutočnosť, že to nebolo moje vyjadrenie len k tejto veci, ale všeobecne k veciam žalobcu [REDAKOVANÉ], ktoré som prejednával a rozhodoval od roku 2000. Žiadna z jeho vecí nebola jednoduchá, na každej som sa skutočne narobil. A ešte taká perlička. Raz, bolo to už dávno, som sa ho po pojednávaní, nebol tam už nikto, okrem zapisovateľky, pýtal, vo všetkej slušnosti, že na čo sú dobré tie ústavné sťažnosti, keď sa vo všetkých jeho veciach koná. Jeho odpoveď bola nasledovná: „Ále, to len tak.“ Tak si urobte obraz. To len tak, za 10.000 Eur, ktoré požaduje. Ešte pripomínam, že agendu ochrán osobnosti som vybavoval špecializovane, takže mal som tých vecí mnoho a všetku

svoju odbornosť som dával aj do jeho káuz. A práve preto to beriem z jeho strany ako neférové.»

3.4 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom podaní k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedla, že:

„(...) 1. S poukazom na celkovú dĺžku konania k vyjadreniu odporcu z 21.03.2016 nie je možné nič povedať len to, že dĺžka konania je výsledkom nečinnosti okresného súdu v kombinácii s neefektívnou a nesprávnou činnosťou odporcu, o čom svedčí obsah súdneho spisu.

2. Na žiadosť Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06.04.2016, doručení 11.04.2016 vo veci vedenej pod č. k. I. ÚS 71/2016-28 po porade so sťažovateľom [REDAKOVANÉ] si dovoľujem oznámiť, že sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní a súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.

3. Pre prípad úspechu v konaní sťažovateľ uplatňuje trovy konania(...) 296,44 EUR.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, ktorý bol ústavnému súdu doručení 4. apríla 2016, ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 v období po právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006:

Dňa 29. októbra 2002 bol Okresnému súdu Žilina doručení žalobný návrh sťažovateľa proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „odporca“) „o ochranu osobnosti“. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 C 158/02.

Dňa 15. novembra 2002 sťažovateľ podal návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava III.

(...)

Dňa 3. apríla 2003 Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal vec Okresnému súdu Bratislava III.

Dňa 28. mája 2003 bol spis postúpený okresnému súdu, kde bol zaevidovaný pod sp. zn. 15 Ct 22/03 a bol pridelený na prerokovanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Mariánovi Kurincovi.

(...)

Dňa 11. apríla 2006 ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 4/06-25 vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal, aby okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 22/03 konal bez zbytočných prietáhov, sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie 80 000 Sk, ako i náhradu trov právneho zastúpenia.

Dňa 12. septembra 2006 okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 22/03-203 pripustil prístupenie do konania Krajský súd v Banskej Bystrici a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako žalovaných v 2. a 3. rade. V rovnaký deň bolo nariadené pojednávanie na 23. október 2006.

Dňa 23. októbra 2006 bolo pojednávanie odročené na 8. december 2006, pretože sa nedostavili odporcovia.

Dňa 8. decembra 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. január 2007.

Dňa 11. januára 2007 sťažovateľ podal návrh na spresnenie petitu jeho žaloby.

Dňa 12. januára 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. marec 2007.

Dňa 23. marca 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. máj 2007.

Dňa 4. mája 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 15. jún 2007.

Dňa 15. júna 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. september 2007.

Dňa 13. septembra 2007 bolo nariadené pojednávanie preročené na 16. november 2007.

Dňa 16. novembra 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. január 2008.

Dňa 10. januára 2008 bolo nariadené pojednávanie zrušené dovtedy, „*ako mu bude zaslaný spis Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. KS-D-5-29/2004*“.

Dňa 30. septembra 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 14. november 2008.

Dňa 14. novembra 2008 bolo pojednávanie odročené na 23. január 2009.

Dňa 14. januára 2009 bola účastníkom konania oznámená zmena termínu pojednávania s tým, že pojednávanie sa preročuje na 6. marec 2009.

Dňa 11. februára 2009 bola účastníkom konania oznámená zmena termínu pojednávania s tým, že pojednávanie sa preročuje na 20. marec 2009.

Dňa 20. marca 2009 bolo pojednávanie odročené na 24. apríl 2009.

Dňa 24. apríla 2009 bolo pojednávanie odročené na 29. máj 2009.

Dňa 29. mája 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil rozsudok č. k. 15 Ct 22/03-415.

Dňa 4. novembra 2009 podal sťažovateľ proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 5. novembra 2009 podal odporca 2 proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 9. februára 2010 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“), aby rozhodol o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu č. k. 15 Ct 22/03-415.

Dňa 2. decembra 2010 krajský súd uznesením č. k. 6 Co 46/10-543 napadnutý rozsudok okresného súdu sčasti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 13. januára 2011 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 18. januára 2011 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 16. marec 2011.

Dňa 16. marca 2011 bolo pojednávanie odročené na 18. máj 2011, sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast'.

Dňa 18. mája 2011 bolo pojednávanie odročené na 29. jún 2011, sťažovateľ znovu ospravedlnil svoju neúčast'.

Dňa 23. mája 2007 bolo nariadené pojednávanie preročené na 1. júl 2011.

Dňa 1. júla 2011 bolo pojednávanie odročené na 30. september 2011. Sťažovateľ sa na pojednávaní nezúčastnil, ale súhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti.

Dňa 30. septembra 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. november 2011. Sťažovateľ sa na pojednávaní nezúčastnil, ale súhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti.

Dňa 4. novembra 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 9. december 2011. Sťažovateľ sa na pojednávaní nezúčastnil, ale súhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti.

Dňa 9. decembra 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil rozsudok č. k. 15 Ct 22/03-620.

Dňa 27. marca 2012 odporca 2 podal proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 4. apríla 2012 okresný súd vyzval odporcu 2, aby doručil prílohy svojho odvolania.

Dňa 11. mája 2012 súd urgoval odporcu 2 o zaslanie označených príloh.

Dňa 27. júna 2012 sa sťažovateľ vyjadril k podanému odvolaniu.

Dňa 28. augusta 2012 okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 22/03-714 opravil štvrtý výrok rozsudku č. k. 15 Ct 22/03-620 a doplnil časť jeho odôvodnenia.

Dňa 18. septembra 2012 odporca 2 podal odvolanie proti uvedenému opravnému uzneseniu.

Dňa 6. novembra 2012 bolo vo veci nariadené vyhlásenie dopĺňacieho rozsudku na 7. december 2012.

Dňa 7. decembra 2012 okresný súd verejne vyhlásil dopĺňací rozsudok.

Dňa 12. februára 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o podaných odvolaniach.

Dňa 25. februára 2014 krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 15 Ct 22/03-714 sčasti potvrdil a sčasti zrušil.

Dňa 28. marca 2014 bol spis vrátený okresnému súdu, pretože „*nebolo doposiaľ rozhodnuté o žalobnom návrhu žalobcu v bode 3. jeho žalobného petitu*“.

Dňa 7. augusta 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 31. október 2014.

Dňa 31. októbra 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil doplniací rozsudok č. k. 15 Ct 22/03-746. Sťažovateľ sa na pojednávaní nezúčastnil, ale súhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti.

Dňa 13. júla 2015 bol spis opätovne predložený krajskému súdu, aby rozhodol o podaných opravných prostriedkoch.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 15 Ct 22/03 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napriek tomu, že ústavný súd už svojím nálezom č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez priet'ahov.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na to, že preskúmaná vec priamo či nepriamo súvisí so širokým spektrom skutkových okolností, posudzovanú záležitosť možno považovať po vecnej stránke za zložitejšiu. Samotnú vecnú

zložitost', ale ani určitú právnu zložitost', na ktorú poukázal zákonný sudca vo svojich vyjadreniach, však nemožno výlučne dávať do súvislosti s dlhotrvajúcim konaním v danej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvanom konaní po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v posudzovanom období šesťkrát nezúčastnil na nariadenom pojednávaní a napriek tomu, že svoju neúčast' na pojednávaniach spravidla ospravedlnil, k faktickému predĺženiu napadnutého konania aj sám prispel. Na uvedené správanie sťažovateľa ústavný súd nemohol neprihliadať pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že nemožno pochybovať o tom, že povaha ochrany osobnosti si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania. Z tohto pohľadu ústavný súd poukazuje predovšetkým na to, že celkové trvanie predmetného konania už viac ako 12 rokov je už samo osebe neprimerané aj napriek tomu, že ústavný súd svojím nálezom č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 už vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez prieťahov. Okresný súd bol však v danej veci opakovane aj dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 10. januára 2008 do 30. septembra 2008 (deväť mesiacov).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol v posudzovanej veci opakovane neefektívne činný, keď zákonný sudca vydal (aj podľa názoru predsedu okresného súdu) zmätočný rozsudok 9. decembra 2011, a preto musel vydať opravné uznesenie č. k. 15 Ct 22/03-714, ktoré bolo vyhotovené až 28. augusta 2012. V dôsledku uvedeného pre odvolanie podané sťažovateľom 27. marca 2012 mohol byť spis predložený odvolaciemu súdu až po jedenástich mesiacoch (12. februára 2013). Za týchto okolností minimálne dvadsať mesiacov bolo treba pričítať na vrub okresnému súdu, pretože toto obdobie

uplynulo neefektívne, k čomu prispel okresný súd svojou nesprávnou a nesústredenou činnosťou, pričom uvedená neefektívna činnosť, resp. nečinnosť okresného súdu je v kontexte 12 rokov trvania napadnutého konania ničím neospravedliteľná, pretože počas minimálne takmer dvoch rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedenej nečinnosti, a teda k prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľa, ale predovšetkým v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Ústavný súd pritom už opakovane uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že ústavný súd už svojím nálezom č. k. I. ÚS 4/06-25 z 11. apríla 2006 prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez zbytočných prietahov, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto o návrhu sťažovateľa, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ktorú odôvodňoval najmä „*pretrvávajúcim pocitom neistoty, pocitmi márnosti a nespravodlivosti, ktoré vyplývajú z nečinnosti odporcu. Nemožno opomenúť, že od podania žaloby uplynulo*

takmer 13 rokov a žalobca doteraz nedisponuje právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu.“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťúčinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä aj na povahu veci, považuje za primerané vo výške 3 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že vo vzťahu k napadnutému konaniu už vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, prikázal vo veci konať bez prietahov, sťažovateľovi uložil už satisfakciu, napriek tomu okresný súd nekonal vo veci s osobitnou starostlivosťou.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťúčinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 22. mája 2015). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 € a režijný paušál dvakrát po 8,39 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 296,44 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016